

Η Τζόζυ ήξερε έναν τρόπο που θα μπορούσε να ακολουθήσει το παράδειγμα του Ιησού Χριστού.

Από την Τζολύν Μπράουν
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στις Η.Π.Α.

Η Τζόζυ κάθισε με την εξαδέλφη της Άσλυν κάτω από ένα δένδρο έξω από το σπίτι της. «Μακάρι να υπήρχε κάτι διασκεδαστικό που θα μπορούσαμε να κάνουμε για να κερδίσουμε χρήματα» είπε η Τζόζυ.

«Ίσως θα μπορούσαμε να κερδίζουμε χρήματα κάνοντας πράγματα για τους ανθρώπους» είπε η Άσλυν.

«Και αν κάνουμε μία λέσχη;» Η Τζόζυ πετάχτηκε με ενθουσιασμό. «Σαν μία λέσχη για την επιτήρηση κατοικίδιων ζώων ή μία λέσχη για τον περίπατο σκύλων».

«Θα μπορούσαμε να κάνουμε όλων των ειδών τα πράγματα» είπε η Άσλυν. «Οι άνθρωποι πάντοτε χρειάζονται βοήθεια. Και θα μας πλήρωναν».

Η Άσλυν είχε δίκιο. Κάθε μέρα η Τζόζυ έβλεπε ανθρώπους που χρειάζονταν βοήθεια.

Ξαφνικά η Τζόζυ είχε μια άλλη ιδέα. Ένωσε ζεστασιά μέσα της. Της θύμιζε το βάπτισμά της πέρυσι. Είχε υποσχεθεί να θυμάται πάντοτε τον Ιησού και να ακολουθεί το παράδειγμά Του. Ήξερε έναν τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να το κάνει αυτό.

«Και εάν έχουμε μία που να βοηθά τους ανθρώπους δωρεάν;» ρώτησε η Τζόζυ. Το ζεστό συναίσθημα γινόταν δυνατότερο.

Τα μάτια της Άσλυν άνοιξαν διάπλατα. «Αυτό θα ήταν πραγματικά διασκεδαστικό» είπε. «Μπορούμε να βοηθήσουμε ανθρώπους στο σχολείο και στην εκκλησία - σχεδόν παντού».

«Μπορούμε να το ονομάσουμε η λέσχη δημιουργίας καλύτερων πραγμάτων!» είπε η Τζόζυ. «Ας αρχίσουμε αύριο στο σχολείο».

Την επομένη ημέρα στο διάλειμμα, η Άσλυν και η Τζόζυ έτρεξαν στην άκρη της παιδικής χαράς.

«Βλέπεις κάποιον που μπορούμε να βοηθήσουμε;» Η Άσλυν στάθηκε στις μύτες των ποδιών της και κοίταξε προς την ανώμαλη τσουλήθρα του ουράνιου τόξου.

«Όχι ακόμη». Η Τζόζυ έψαξε στο μονόζυγο και στις κούνιες. Τα παιδιά γλιστρούσαν και έκαναν κούνια. Αναπηδούσαν με μπάλες και έπαιζαν με τα σχοινάκια. Κανείς πραγματικά δεν έδειχνε ότι χρειαζόταν βοήθεια. Όλοι έδειχναν να έχουν έναν φίλο. Μετά είδε ένα μικρότερο κορίτσι μόνη του με ένα σχοινάκι.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΑΝΙΑ ΡΕΞ

Η Τζόζυ άρπαξε το χέρι της Άσλυν. «Κοίτα εκεί πέρα!»

Η Τζόζυ και η Άσλυν βρήκαν σχοινάκια και βάδισαν προς το κορίτσι.

«Γεια σου. Είμαι η Τζόζυ».

«Και εγώ είμαι η Άσλυν. Πώς σε λένε;»

Το κορίτσι έδειξε έκπληκτο. «Είμαι η Λέσλυ». «Θέλεις να παίξεις μαζί μας;» Η Τζόζυ σήκωσε ένα σχοινάκι.

Η Λέσλυ χαμογέλασε. «Ναι!»

Η Άσλυ και η Τζόζυ δίδαξαν στη Λέσλυ μερικούς νέους τρόπους για να κάνει σχοινάκι. Όταν χτύπησε το κουδούνι, είπαν αντίο. Η Τζόζυ ένιωθε καλά μέσα της. Ήξερε ότι ήταν το Άγιο Πνεύμα.

Ύστερα από αυτό, όποτε η Τζόζυ και η Άσλυν έβλεπαν τη Λέσλυ στον διάδρομο, τη χαιρετούσαν.

Η Τζόζυ και η Άσλυν αναζήτησαν περισσότερους ανθρώπους να βοηθήσουν.

Μερικές φορές έλεγαν ωραία πράγματα στους ανθρώπους και προσπαθούσαν να τους χαροποιούν. Άλλες φορές καλούσαν παιδιά να παίξουν μαζί τους.

Μία ημέρα, η Τζόζυ χαμογέλασε σε ένα αγόρι έξω από το σχολείο. «Μου αρέσει το μπλουζάκι σου με τον δεινόσαυρο» είπε.

Το αγόρι χαμογέλασε πλατιά και κοίταξε κάτω το μπλουζάκι του. «Ευχαριστώ».

Καθώς η Τζόζυ κάθισε, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε καν σκεφθεί να το κάνει αυτό για τη λέσχη! Απλώς το είχε κάνει.

Η Τζόζυ σκέφτηκε όλους τους φίλους που είχε κάνει από τότε που εκείνη και η Άσλυν ξεκίνησαν τη λέσχη. Στην Τζόζυ άρεσε πραγματικά να βοηθά ανθρώπους. Την έκανε να θέλει να κάνει καλύτερα πράγματα για άλλους. Η λέσχη δημιουργίας καλύτερων πραγμάτων την έκανε καλύτερη. Και αυτό ήταν υπέροχο. ●